

40 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

CAMILLA LACKBERG

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Ο ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο θηριοδαστής

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Σεπτέμβριος 2015

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Φεβρουάριος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Camilla Läckberg, *Lejontämjaren*, Förm 2014

Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Κωνσταντίνα Παπαδοπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2014, Camilla Läckberg

Κατόπιν συμφωνίας με το Nordin Agency AB, Σουηδία

© 2014, 2026, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4507-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84507

Κ.Ε.Π. 6485, Κ.Π. 22286

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Camilla Lackberg

Ο θηριοδαμαστής

Μετάφραση από τα σουηδικά

Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Στον Σιμόν

Το άλογο ένιωσε τη μυρωδιά του τρόμου πριν βγει από το δάσος η κοπέλα. Ο καβαλάρης το ενθάρρυνε, πίεσε τις φτέρνες του στα πλευρά του ζώου, αλλά δεν ήταν απαραίτητο. Ήταν τόσο συνδεδεμένοι ώστε το άλογο να αντιληφθεί την επιθυμία του αναβάτη του και να συνεχίσει ούτως ή άλλως την πορεία του.

Ο υπόκωφος, ρυθμικός ήχος των οπλών διέκοψε την ηρεμία που επικρατούσε. Κατά τη διάρκεια της νύχτας είχε πέσει ένα λεπτό στρώμα χιονιού, πάνω στο οποίο το άλογο άφηνε τώρα νέα ίχνη, με αποτέλεσμα να σηκώνεται σαν καπνός σε κάθε πάτημα του ζώου εκείνο το λεπτό σαν πούδρα χιόνι.

Η κοπέλα δεν έτρεχε. Κινούνταν με αστάθεια, περπατούσε ακανόνιστα, με τα χέρια της σφιγμένα γύρω από το κορμί της.

Ο αναβάτης φώναξε. Μια ουρανομήκης κραυγή που του έδωσε να καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Η κοπέλα δεν απάντησε, απλώς συνέχισε την πορεία της με το ίδιο ακανόνιστο βήμα.

Καθώς την πλησίαζαν, το άλογο αύξησε την ένταση του καλπασμού. Η έντονη, διαπεραστική μυρωδιά του φόβου αναμείχθηκε με κάτι άλλο, κάτι αόριστο και τόσο τρομακτικό που το έκανε να στρέψει τ' αυτιά του προς τα πίσω. Ήθελε να σταματήσει, να κάνει μεταβολή και να επιστρέψει καλπάζοντας στην ασφάλεια του στάβλου. Τούτος εδώ ο τόπος δεν ήταν ασφαλής.

Τους χώριζε ο δρόμος. Ήταν ερημικός, και ο άνεμος παράσερνε το φρέσκο χιόνι λίγο πάνω από την άσφαλτο σαν να ήταν μια απαλή ομίχλη.

Η κοπέλα συνέχισε να βαδίζει προς το μέρος τους. Τα πόδια της ξυπόλυτα και η κοκκινίλα στα χέρια και στα πόδια της

ερχόταν σε έντονη αντίθεση με όλη εκείνη τη λευκότητα που επικρατούσε τριγύρω, ενώ τα χιονισμένα έλατα φάνταζαν σαν λευκό σκηνικό πίσω της. Ήταν κοντά τώρα, ο καθένας από τη δική του πλευρά του δρόμου· άκουσε τον αναβάτη να φωνάζει ξανά. Ο ήχος της φωνής ακούστηκε γνώριμος και ταυτόχρονα ξένος με κάποιον τρόπο.

Ξαφνικά η κοπέλα σταμάτησε. Στάθηκε καταμεσής στον δρόμο με το χιόνι να στροβιλίζεται γύρω από τα πόδια της. Ύπήρχε κάτι παράξενο στα μάτια της. Ήταν σαν δυο μαύρες τρύπες στο κάτασπρο πρόσωπο.

Το αυτοκίνητο ήταν σαν να εμφανίστηκε από το πουθενά. Ο ήχος των φρένων κομμάτιασε τη σιωπή και έπειτα ακούστηκε ο γδούπος ενός σώματος που έπεσε στο έδαφος. Ο αναβάτης τράβηξε τόσο δυνατά τα χαλινάρια ώστε η στομίδα έκοψε λίγο τις άκρες του στόματος του ζώου. Εκείνο υπάκουσε και σταμάτησε μεμιάς. Εκείνη ήταν αυτό κι αυτό ήταν εκείνη. Ήταν ό,τι του είχαν μάθει.

Στο έδαφος κείτονταν το κορίτσι. Μ' εκείνα τα παράξενα μάτια στραμμένα προς τον ουρανό.

Η Ερίκα Φαλκ σταμάτησε μπροστά στο κτίριο της φυλακής και το περιεργάστηκε για πρώτη φορά πιο προσεκτικά. Σε προηγούμενες επισκέψεις της εδώ ενδιαφερόταν περισσότερο για το ποιον θα συναντούσε και δεν της είχε περάσει από το μυαλό να ρίξει μια πιο προσεκτική ματιά στο κτίριο και στη γύρω περιοχή. Αλλά όταν θα έγραφε το βιβλίο για τη Λάιλα Κοβάλσκι, τη γυναίκα που είχε δολοφονήσει βίαια τον άντρα της τον Βλάντεκ πριν από πολλά χρόνια, θα χρειαζόταν όλες τις εντυπώσεις που θα κατάφερνε να αποκομίσει.

Σκεφτόταν πώς θα μετέφερε την ατμόσφαιρα που υπήρχε σ' εκείνο το κτίριο που έμοιαζε με οχυρό, πώς θα έκανε τους

αναγνώστες να νιώσουν την κλεισούρα και την απόγνωση. Η φυλακή απείχε μισή ώρα και κάτι με αυτοκίνητο από τη Φιελμπάκα, σε μέρος ερημικό και απομονωμένο, με φράχτη και συρματοπλέγματα ολόγυρα, αλλά χωρίς εκείνους τους πυργίσκους με τους πάνοπλους φύλακες που έβλεπες πάντα στις αμερικάνικες ταινίες. Είχε χτιστεί με μοναδικό γνώμονα τη λειτουργικότητα και σκοπός της ήταν να κρατά τους ανθρώπους έγχλειςτους.

Από την ασφαλτο η φυλακή φαινόταν εντελώς άδεια, αλλά η Ερίκα ήξερε ότι συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο. Ο ίμερος των περικοπών και ένας σφιχτός προϋπολογισμός σήμαινε ότι όλο και περισσότεροι έπρεπε να μοιράζονται τον ίδιο χώρο. Κανένας πολιτικός στην αυτοδιοίκηση δεν ενδιαφερόταν πραγματικά να δώσει λεφτά για καινούργια φυλακή και να χάσει, ως εκ τούτου, ένα σωρό ψήφους. Αντιθέτως, αρκούνταν σε αυτά που υπήρχαν.

Το κρύο διαπέρασε τα ρούχα της και η Ερίκα κινήθηκε προς την είσοδο. Όταν μπήκε στον χώρο υποδοχής, ο φύλακας έριξε μια νωχελική ματιά στην ταυτότητά της και έγνεψε καταφατικά χωρίς να σηκώσει το βλέμμα. Σηκώθηκε και η Ερίκα τον ακολούθησε στον διάδρομο ενώ σκεφτόταν την κόλαση που είχε περάσει πρωινιάτικα. Ήταν και αυτό το πρωί όπως όλα τα πρωινά τώρα πια. Αν έλεγε κανείς ότι τα δίδυμα είχαν περάσει στην ηλικία που άρχιζαν τα πείσματα, λίγα θα έλεγε. Δεν μπορούσε να θυμηθεί με τίποτα τη Μάγια να είναι τόσο δύσκολη στην ηλικία των δύο χρόνων, ή σε όποια ηλικία γενικώς. Ο Νούελ ήταν ο χειρότερος. Πάντα ήταν ο ζωηρότερος από τα τρία παιδιά, αλλά άλλαζε κυριολεκτικά τα φώτα στον Άντον. Αν ο Νούελ ξεφώνιζε, ξεφώνιζε κι εκείνος. Ήταν πραγματικό θαύμα που τα τύμπανα των αυτιών εκείνης και του Πάτρικ άντεχαν ακόμη, αν σκεφτόταν κανείς το επίπεδο των ντεσιμπέλ στο σπίτι.

Έπειτα ήταν κι αυτό το μαρτύριο με τα πολλά ρούχα τώρα τον χειμώνα. Μύρισε διακριτικά τη μια μασχάλη της. Είχε ήδη αρχίσει να μυρίζει ιδρωτίλα. Γιατί όταν κατάφερε, έπειτα από πραγματική μάχη, να φορέσει στα δίδυμα ένα κάρο ρούχα για να φύγουν αυτά και η Μάγια για το νηπιαγωγείο, δεν της έμεινε χρόνος να αλλάξει. Τέλος πάντων, δεν θα πήγαινε σε δεξίωση.

Η αρμαθιά με τα κλειδιά κροτάλισε όταν ο φύλακας ξεκλείδωσε και έμπασε την Ερίκα στον χώρο του επισκεπτηρίου. Κατά κάποιον τρόπο, της φάνηκε παράξενο και παλιομοδίτικο που είχαν ακόμη κλειδαριές με κλειδιά εδώ μέσα. Αλλά ήταν, βεβαίως, απλούστερο να βρεις τον κωδικό μιας ηλεκτρονικής κλειδαριάς από το να κλέψεις ένα κλειδί, οπότε δεν ήταν και τόσο περίεργο που οι παλιές λύσεις υπερτερούσαν συχνά της νέας τεχνολογίας.

Η Λάιλα καθόταν στο μοναδικό τραπέζι που υπήρχε εκεί μέσα, με το πρόσωπο στραμμένο στο παράθυρο, και ο χειμωνιάτικος ήλιος τη φώτιζε δημιουργώντας ένα φωτοστέφανο γύρω από τα ξανθά μαλλιά της. Καθώς ο ήλιος έπεφτε στα κάγκελα έξω από το παράθυρο, σχηματίζονταν φωτεινά τετράγωνα στο πάτωμα και η σκόνη που στροβιλιζόταν μέσα στις δέσμες φωτός μαρτυρούσε ότι το δωμάτιο δεν καθαριζόταν τόσο όσο έπρεπε.

«Γεια σου» είπε η Ερίκα και κάθισε.

Στην πραγματικότητα αναρωτιόταν μέσα της γιατί η Λάιλα είχε συμφωνήσει να τη συναντήσει ξανά. Ήταν η τρίτη φορά που συναντιόνταν και η Ερίκα δεν είχε καταλήξει ακόμη πουθενά. Αρχικά η Λάιλα είχε αρνηθεί γενικώς να τη συναντήσει. Δεν είχε καμία σημασία πόσα γράμματα της είχε γράψει η Ερίκα και πόσες φορές τής είχε τηλεφωνήσει παρακαλώντας τη για μια συνάντηση. Αλλά πριν από μερικούς μήνες η Λάιλα είχε πει ξαφνικά το ναι. Πιθανόν οι επισκέψεις να αποτελούσαν

μια ευχάριστη διακοπή στη μονότονη ζωή της φυλακής, κι όσες φορές η Λάιλα τη δεχόταν, η Ερίκα πήγαινε χωρίς πολλά πολλά εκεί. Εδώ και πολύ καιρό λαχταρούσε να βρει μια καινούργια ιστορία να γράψει και ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να το κάνει χωρίς τη βοήθεια της Λάιλα.

«Γεια σου, Ερίκα».

Η Λάιλα κάρφωσε το παράξενο, γαλανομάτικο βλέμμα της πάνω της. Την πρώτη φορά που τη συνάντησε, η Ερίκα σκέφτηκε εκείνα τα σκυλιά που τραβούσαν έλκηθρα. Μετά την επίσκεψή πήγε και έφαξε να βρει πώς λέγανε τη ράτσα. Χάσκι. Η Λάιλα είχε μάτια σιβηρικού χάσκι.

«Γιατί θέλεις να με συναντήσεις, αν δεν θέλεις να μιλήσεις για την υπόθεση;» ρώτησε χωρίς περιστροφές η Ερίκα.

Μετάνιωσε αμέσως που είχε χρησιμοποιήσει μια τόσο τυπική λέξη. Για τη Λάιλα αυτό που είχε συμβεί δεν ήταν μια υπόθεση. Ήταν τραγωδία και κάτι που ακόμη τη βασάνιζε.

Η Λάιλα ανασήκωσε τους ώμους.

«Δεν με επισκέπτεται κανένας άλλος» είπε και επιβεβαίωσε έτσι τη σκέψη που είχε περάσει από το μυαλό της Ερίκα.

Η Ερίκα έβγαλε το ντοσιέ με τα άρθρα, τις φωτογραφίες και τις σημειώσεις από την τσάντα της.

«Εγώ δεν τα παράτησα ακόμη» είπε και χτύπησε το δάχτυλό της στο ντοσιέ.

«Μάλλον αυτό είναι το τίμημα που θα πρέπει να πληρώσω για λίγη παρέα» είπε η Λάιλα και άφησε το χιούμορ της να ξεπροβάλει δειλά, εκείνο το απροσδόκητο χιούμορ που είχε προσέξει κατά καιρούς η Ερίκα.

Το αχνό χαμόγελο άλλαζε όλο το πρόσωπό της. Η Ερίκα είχε δει φωτογραφίες της Λάιλα από την εποχή που δεν είχε συμβεί τίποτε ακόμη. Όμορφη δεν ήταν, αλλά ήταν γλυκιά, με έναν διαφορετικό, συναρπαστικό τρόπο. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν τότε μακριά, και στις περισσότερες φωτογραφίες τα είχε

λυτά, λαμπερά και καλοχτενισμένα. Τώρα τα μαλλιά της ήταν πολύ κοντά, είχαν το ίδιο μάκρος σε όλο το κεφάλι. Δεν ήταν κάποια ιδιαίτερη κόμμωση, απλώς κομμένα με έναν τρόπο που έδειχνε ότι είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που η Λάιλα είχε δείξει κάποιο ενδιαφέρον για την εξωτερική της εμφάνιση. Και γιατί να το κάνει; Δεν είχε βγει έξω στον πραγματικό κόσμο εδώ και πολλά χρόνια. Για ποιον να γινόταν όμορφη εδώ μέσα; Γι' αυτούς που δεν την επισκέπτονταν ποτέ; Για τους άλλους τροφίμους; Για τους δεσμοφύλακες;

«Φαίνεται κουρασμένη σήμερα». Η Λάιλα περιεργάστηκε προσεκτικά την Ερίκα. «Ήταν άσχημο το πρωί σου;»

«Άσχημο πρωί, δύσκολο βράδυ χτες και πιθανόν να έχω ένα εξίσου δύσκολο απόγευμα. Αλλά έτσι είναι όταν έχεις μικρά παιδιά...»

Η Ερίκα ξεφύσηξε και προσπάθησε να χαλαρώσει. Ένωθε και η ίδια πόσο σφιγμένη ήταν από το πρωινό άγχος.

«Ο Πέτερ ήταν πάντα πολύ ευγενικός» είπε η Λάιλα και φάνηκε σαν μια μεμβράνη να κάθισε πάνω στα ανοιχτόχρωμα μάτια της. «Ούτε μια μέρα πεισμωνμένος δεν ήταν, απ' ό,τι θυμάμαι».

«Ήταν αρκετά λιγομίλητος, είχες πει την πρώτη φορά».

«Ναι, πιστεύαμε αρχικά ότι είχε κάποιο πρόβλημα. Δεν είχε πει κουβέντα μέχρι να φτάσει τα τρία. Ήθελα να τον πάω σε κάποιον ειδικό, αλλά ο Βλάντεκ αρνιόταν».

Ρουθούνισε και έσφιξε τα χέρια της, τα οποία ακουμπούσε στο τραπέζι σφιγμένα σε γροθιές, δίχως να το καταλάβει, καταπώς φαινόταν.

«Τι συνέβη όταν έγινε τριών;»

«Μια ωραία μέρα άρχισε να μιλάει, στα καλά καθούμενα. Ολόκληρες προτάσεις. Πλούσιο λεξιλόγιο. Ψεύδιζε λίγο, αλλά κατά τα άλλα ήταν σαν να μιλούσε συνεχώς. Λες και τόσα χρόνια ήρεμης σιωπής δεν υπήρξαν ποτέ».

«Μάθατε ποτέ τον λόγο, σας δόθηκε κάποια εξήγηση;»

«Όχι βέβαια, ποιος να μας τη δώσει; Ο Βλάντεκ δεν ήθελε να ζητήσει βοήθεια από κανέναν. Δεν πρέπει να παρεμβάινουν ξένοι σε οικογενειακά θέματα, έλεγε πάντα».

«Εσύ γιατί πιστεύεις ότι σιωπούσε τόσον καιρό ο Πέτερ;»

Η Λάιλα έστρεψε το πρόσωπό της προς το παράθυρο και το φως σχημάτισε ξανά ένα φωτοστέφανο γύρω από τα ξανθά, κοντά μαλλιά της. Οι ρυτίδες που είχαν αφήσει τα χρόνια στο πρόσωπό της τονίστηκαν ανελήγτα στο φως του ήλιου. Σαν ένας χάρτης όλων των συμφορών που την είχαν βρει.

«Μάλλον είχε αντιληφθεί πως ήταν καλύτερα να περνάει όσο πιο απαρατήρητος γινόταν. Να μην τραβάει την προσοχή. Ο Πέτερ ήταν συνετό παιδί».

«Και η Λουίζ; Άρχισε να μιλάει νωρίς;»

Η Ερίκα κράτησε την ανάσα της. Μέχρι τώρα η Λάιλα προσποιούνταν ότι δεν άκουγε τις ερωτήσεις που αφορούσαν την κόρη της.

Το ίδιο και αυτή τη φορά.

«Στον Πέτερ άρεσε να βάζει τα πράγματα στη σειρά. Ήθελε τάξη γύρω του. Όταν ήταν μωρό και στοίβαζε τουβλάκια, κατασκεύαζε τέλειους, ολόισιους πύργους, και πάντα στενοχωριόταν όταν—»

Η Λάιλα σταμάτησε απότομα.

Η Ερίκα την είδε να δαγκώνει τα χείλη της και προσπάθησε, με τη δύναμη της σκέψης, να κάνει τη Λάιλα να συνεχίσει, να απελευθερώσει αυτό που κρατούσε μέσα της με τόση επιμονή. Αλλά εκείνη η στιγμή πέρασε. Όπως και τις προηγούμενες φορές που την είχε επισκεφθεί. Μερικές φορές ένιωθε σαν να στεκόταν η Λάιλα στο χείλος μιας αβύσσου και κατά βάθος ήθελε να πέσει εκεί μέσα. Ήταν σαν να ήθελε να καταβαραθωθεί, αλλά κάποιες ισχυρότερες δυνάμεις την εμπόδιζαν και την ανάγκαζαν να καταφύγει εκ νέου στην ασφάλεια των σκιών.

Δεν ήταν τυχαίο που η Ερίκα σκεφτόταν σκιές. Ήδη από την πρώτη φορά που συναντήθηκαν είχε αποκομίσει την εντύπωση ότι η Λάιλα ζούσε σε μια ζωή σκιών. Μια ζωή που κινούνταν παράλληλα με τη ζωή που έπρεπε να ζει, με τη ζωή που είχε εξαφανιστεί σε απύθμενα σκοτάδια εκείνη την ημέρα πριν από πολλά χρόνια.

«Αισθάνεσαι καμιά φορά ότι λίγο θέλεις να χάσεις την υπομονή σου με τα αγοράκια σου; Ότι είσαι έτοιμη να περάσεις εκείνο το αόρατο όριο;»

Η Λάιλα ακουγόταν να την ενδιαφέρει πραγματικά αυτό, αλλά η φωνή της είχε επίσης μια χροιά παράκλησης.

Δεν ήταν εύκολο να απαντήσεις σε μια τέτοια ερώτηση. Όλοι οι γονείς είχαν νιώσει ότι άγγιζαν μερικές φορές τα όρια με-ταξύ επιτρεπτού και ανεπίτρεπτου, στέκονταν και μετρούσαν νοερά μέχρι το δέκα ενώ οι σκέψεις για το τι έπρεπε να κάνουν για να σταματήσουν τους τσακωμούς και τις γκρίνιες έσκαζαν σαν βόμβες στο μυαλό τους. Υπήρχε όμως μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να νιώθεις έτσι και στο να πράττεις ανάλογα. Οπότε η Ερίκα κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Ποτέ μου δεν θα μπορούσα να τα βλάψω».

Η Λάιλα δεν απάντησε. Κοίταξε απλώς την Ερίκα με τα φωτεινά, καταγάλανα μάτια της. Μόλις όμως ο φύλακας χτύπησε την πόρτα και ανακοίνωσε πως η ώρα του επισκεπτηρίου είχε τελειώσει, η Λάιλα είπε χαμηλόφωνα, με το βλέμμα καρφωμένο ακόμη στην Ερίκα:

«Νομίζεις».

Η Ερίκα σκέφτηκε τις φωτογραφίες στο ντοσιέ και ανατρίχιασε.

Η Τίρα ξύστριζε τη Φάντα με ρυθμικές κινήσεις. Όπως πάντα, ένιωθε καλύτερα όταν βρισκόταν κοντά στα άλογα. Στην πραγ-

ματικότητα αυτό που ήθελε ήταν να φροντίζει τον Σιρόκο, αλλά η Μόλι δεν άφηγε άλλον να τον αγγίζει. Ήταν πολύ άδικο. Επειδή τύχαινε ο στάβλος να ανήκει στους γονείς της, η Μόλι έκανε ό,τι ήθελε.

Η Τίρα λάτρευε τον Σιρόκο. Τον αγάπησε από τότε που τον είδε για πρώτη φορά. Εκείνος την είχε κοιτάξει τότε σαν να την κατάλαβε. Ήταν μια επικοινωνία χωρίς λόγια, την οποία δεν είχε βιώσει με κάποιον άλλο, ούτε άνθρωπο ούτε ζώο. Και με ποιον άλλωστε να το έκανε; Με τη μητέρα; Ή με τον Λάσε; Και μόνο η σκέψη του Λάσε την έκανε να ξυστρίσει τη Φάντα λίγο σκληρότερα, αν και η μεγαλόσωμη λευκή φοράδα δεν φάνηκε να έχει αντιρρήσεις. Θα έλεγες ότι φαινόταν να απολαμβάνει το ξύστρισμα, φρούμαζε και κουνούσε πάνω κάτω το κεφάλι σαν να έκανε ρεβεράντζα. Για μια στιγμή έδωσε την εντύπωση στην Τίρα ότι την προσκαλούσε σε χορό, γι' αυτό χαμογέλασε και της χάιδεψε την γκρίζα μύτη.

«Κι εσύ όμορφη είσαι!» είπε, λες και το άλογο είχε καταφέρει να διαβάσει τις σκέψεις της για τον Σιρόκο.

Έπειτα ένιωσε κάποιες τύψεις. Κοίταξε το χέρι της πάνω στη μύτη της Φάντα και συνειδητοποίησε πόσο ασήμαντη ήταν η ζήλια της.

«Σου λείπει η Βικτόρια, ε;» της ψιθύρισε και ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στον λαιμό της φοράδας.

Η Βικτόρια, που ήταν αυτή που φρόντιζε κάποτε τη Φάντα. Η Βικτόρια, που είχε εξαφανιστεί εδώ και πολλούς μήνες. Η Βικτόρια, που ήταν κάποτε –και ήταν ακόμη– η καλύτερή της φίλη.

«Κι εμένα μου λείπει».

Η Τίρα αισθάνθηκε το απαλό τρίχωμα του αλόγου στο μάγουλό της, αλλά αυτό δεν της έδωσε την παρηγοριά που ήλπιζε.

Έπρεπε να βρισκόταν στο μάθημα μαθηματικών τώρα, αλλά ειδικά εκείνο το πρωί δεν είχε όρεξη να κρατήσει τα προ-

σχήματα και να αγνοήσει την αίσθηση της απώλειας. Είχε προ-
σποιηθεί ότι πήγε να περιμένει το σχολικό λεωφορείο, αλλά
αντί γι' αυτό είχε πάει να βρει παρηγοριά στον στάβλο, στο
μοναδικό μέρος που ίσως θα κατάφερνε να τη βρει. Οι μεγάλοι
δεν καταλάβαιναν τίποτα. Έβλεπαν μόνο τη δική τους ανησυ-
χία, τη δική τους θλίψη.

Η Βικτόρια ήταν κάτι περισσότερο από κολλητή φίλη. Ήταν
σαν αδελφή. Είχαν γίνει οι καλύτερες φίλες από την πρώτη
κιάλας μέρα στο νηπιαγωγείο και έκτοτε παρέμειναν αχώρι-
στες. Δεν υπήρχε τίποτα που να μην το μοιράζονταν. Ή μήπως
υπήρχε; Η Τίρα δεν ήταν σίγουρη πια. Τους τελευταίους μήνες
πριν εξαφανιστεί η Βικτόρια, κάτι είχε αλλάξει. Ήταν σαν να
είχε ορθωθεί ένας τοίχος ανάμεσά τους. Η Τίρα δεν σκέφτηκε
ποτέ της να παραπονεθεί. Απλώς σκεφτόταν ότι η Βικτόρια,
κάποια στιγμή, θα της αποκάλυπτε τι συνέβαινε. Αλλά ο και-
ρός είχε περάσει και τώρα η Βικτόρια είχε χαθεί.

«Σίγουρα θα επιστρέψει» είπε στη Φάντα, αν και βαθιά
μέσα της δεν το πίστευε. Παρόλο που δεν το έλεγε κανείς, όλοι
γνώριζαν ότι είχε συμβεί κάτι σοβαρό. Η Βικτόρια δεν ήταν
από εκείνα τα κορίτσια που εξαφανίζονταν με δική τους πρω-
τοβουλία, αν βέβαια υπήρχαν τέτοια κορίτσια. Ήταν αρκετά
ικανοποιημένη από τη ζωή και δεν είχε την περιπέτεια στο
αίμα της. Προτιμούσε να είναι στο σπίτι ή στον στάβλο, δεν
ήθελε ούτε μέχρι τη Στρέμσταντ να πηγαίνει τα Σαββατοκύ-
ριακα. Και η οικογένειά της δεν ήταν σαν την οικογένεια της
Τίρα. Ήταν πολύ ευγενικοί άνθρωποι οι γονείς της, το ίδιο και
ο μεγάλος αδελφός της. Συνόδευε πολλές φορές και με προ-
θυμία την αδελφή του στον στάβλο, ακόμα και νωρίς το πρωί.
Η Τίρα περνούσε πάντοτε υπέροχα στο σπίτι τους. Ένιωθε σαν
μέλος της οικογένειας. Μερικές φορές μάλιστα ευχόταν να ήταν
αυτοί η οικογένειά της. Μια συνηθισμένη, κανονική οικογένεια.

Η Φάντα τη σκούνησε απαλά. Μερικά δάκρυα μούσκεψαν

τα ρουθούνια της φοράδας, και η Τίρα σκούπισε βιαστικά τα μάτια της με το χέρι.

Ξαφνικά άκουσε θόρυβο έξω από τον στάβλο. Ακόμα και η Φάντα φάνηκε να αφουγκράζεται, έστρεψε τα αυτιά της μπροστά και σήκωσε το κεφάλι της τόσο απότομα που χτύπησε την Τίρα στο σαγόνι. Η πικρή γεύση του αίματος πλημμύρισε το στόμα της. Εκείνη βλαστήμησε και με το χέρι να πιέζει δυνατά τα χείλη της βγήκε να δει τι συνέβαινε εκεί έξω.

Όταν άνοιξε την πόρτα του στάβλου, τυφλώθηκε πρόσκαιρα από το φως του ήλιου, αλλά τα μάτια της το συνήθισαν σχεδόν αμέσως και είδε τον Βάλιαντ να διασχίζει καλπάζοντας το κτήμα με τη Μάρτα στη ράχη του. Κάτι φώναζε. Στην αρχή η Τίρα δεν άκουγε τι έλεγε, αλλά η Μάρτα συνέχισε να φωνάζει. Και στο τέλος άκουσε καθαρά τα λόγια της:

«Η Βικτόρια! Βρήκαμε τη Βικτόρια!».

Ιανουάριος. Η Φιελμπάκα είναι παγωμένη. Ένα μισόγυμνο κορίτσι τρέχει μέσα στο χιονισμένο δάσος. Όταν φτάνει επιτέλους στον δρόμο, ο διερχόμενος οδηγός δεν προλαβαίνει να αντιδράσει, ούτε να στρίψει το τιμόνι.

Όταν ο επιθεωρητής Πάτρικ και η ομάδα του ειδοποιούνται για το ατύχημα, η ταυτότητα του κοριτσιού έχει ήδη εξακριβωθεί. Είχε εξαφανιστεί τέσσερις μήνες πριν καθ' οδόν για το σπίτι της από την τοπική σχολή ιππασίας, και κανείς δεν την είχε ξαναδεί έκτοτε. Το σώμα της φέρει σημάδια απίστευτων βιαιοτήτων...

Η αστυνομία πολύ σύντομα ανακαλύπτει ότι άλλες τρεις κοπέλες έχουν εξαφανιστεί από γειτονικές πόλεις, αλλά δεν υπάρχουν νέα στοιχεία. Και όταν η Ερίκα ανακαλύπτει τυχαία τη σύνδεση με μια παλιά υπόθεση δολοφονίας, ο Πάτρικ αναγκάζεται να δει την έρευνα υπό ένα εντελώς νέο πρίσμα.

Η ΕΝΑΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΠΑΤΡΙΚ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΕΡΙΚΑ

Πλοκή που ανεβάζει τους παλμούς αλλά γλυκαίνει την καρδιά.

VAL MCDERMID

Τρομακτικό και συναρπαστικό ταυτόχρονα.

SUN

ISBN: 978-618-03-4507-0

9 786180 345070

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84507

metaixmio.gr

